

2022. december 19., hétfő – Lk 1,5–25

„Így cselekedett velem az Úr ezekben a napokban,...”

Boldog kor, amikor a gyermek születése egyet jelentett az Isten áldásával. Bármennyire idegen már nekünk és ártatlanul naiv is az ószövetségi ember gondolkodása, mégis valami romlatlan természetességet tükröz ez a meggyőződés. Pedig a Teremtő fáradhatatlanul „kísérletezik” újabbnál újabb emberpalántákat életre hívva, hogy beteljesítsen életükben valami új színt, értéket a világban. A Bibliában az Istennek adott embereknek már fogantatásában, születésében többnyire különleges ígéret van, jel vagy titok – holott minden születés már maga csoda. Keresztelő János fogantatását is megszenteli a hosszú gyermektelenséggel sújtott papi család titokzatos kiválasztása. Zakariás nem is tudta rögtön elfogadni az ígéretet. Nem csoda, hogy a sokat csalódott idős ember kételkedve bizonyítékot kért.

Föl tudom én ismerni a kiválasztottságomat egy-egy föladataira? Boldog, aki megérti a hívást, nem hezitál, hanem beleáll a teljesítésbe. A kicsinyhitűség nem visz előre. Mély hit kell ahhoz is, hogy elfogadva a saját korlátaimat, bízzak abban, hogy a Mennyei Atya kegyelmével több vagyok annál, mint amit érzek. Ehhez odaadottság, állhatatos imaélet szükséges. Megfáradtam már, mint Zakariás a gyümölcstelenségben? Az Atya igazi apa: többet vár tőlem, mint amire képesnek tartom magamat. Legalább annyira hinnem kell magamban, mint Ő. Ez az idei adventi készület mai kihívása.

Benyhe Zsuzsa, Budapest